

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 78.539 van 4 februari 1999
in de zaak A. 80.708/VII-17.218.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. KITTEL,
kantoor houdende te EUPEN,
Edelstrasse 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
15 oktober 1998 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van
de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 1998
tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied
van het Rijk te verlaten, aan verzoekster betekend op
9 oktober 1998;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 4 december 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. KITTEL, die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 22 juli 1998 en heeft zich op 5 augustus 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekster gebruik van het XXX, met behulp van een Nederlandstalige tolk.

1.3. Tevens dient er te worden opgemerkt dat de echtgenoot en de zoon van verzoekster eveneens een asielaanvraag indienden, die eveneens werd afgewezen en waarvoor er eveneens een schorsingsprocedure loopt bij de Raad van State, bekend onder de referenties G/A. 80.707/VII-12.217 en 80.709/VII-12.219.

1.4. De motivering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 5.1. en 5.4 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990.

Betrokkene is in het bezit van verblijfstitel afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft in datum van 30.09.1998 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn/haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (4) de Duitse overheid.

(...)"

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat de eerste in voornoemd artikel 17, § 2, bepaalde voorwaarde betreft, verzoekster een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 30 van de Grondwet en van artikel 41, § 1,

van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken gecoördineerd op 18 juli 1966;

2.1.1.1. Overwegende dat naar luid van artikel 30 van de Grondwet het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en dat het niet kan worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken;

Overwegende dat inzake asielaanvragen, terzake in een regeling van het taalgebruik werd voorzien in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat deze bepaling als volgt luidt :

"art. 51/4. § 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 en 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en de instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing".

2.1.1.2. Overwegende dat er bijgevolg een wettelijke regeling bestaat voor het gebruik van de talen in asielzaken; dat gelet op het feit dat verzoekster noch Nederlands, noch Frans kent zij een beroep diende te doen op een tolk; dat dit tot gevolg heeft dat de administratie zelf de taal van de procedure vaststelt; dat het Nederlands werd gekozen, omdat uit de samenlezing van de stukken nrs. 36 en 47 blijkt dat verzoekster als taal het XXX heeft verkozen en werd bijgestaan door een tolk die de verklaringen van eerstgenoemde heeft vertaald in het Nederlands; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel afleidt uit de schending van de artikelen 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 5.1. en 5.4. van de overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990 en van artikel 51/5 van voornoemde wet van 15 december 1980;

2.1.2.1. Overwegende dat artikel 5.1. van de overeenkomst van Dublin als volgt luidt :

"Art. 5. 1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de Lid-Staat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de Lid-Staat die dat visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, behalve in de volgende gevallen :

a) indien dat visum is afgegeven op grond van een schriftelijke machtiging van een andere Lid-Staat, is deze laatste verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een Lid-Staat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere Lidstaat raadpleegt,

vormt de instemming van deze laatste Lid-Staat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling;
b) indien de asielzoeker houder is van een transitvisum en zijn asielverzoek indient in een andere Lid-Staat waar hij niet visumplichtig is, is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van dat verzoek;

c) indien de asielzoeker houder is van een transitvisum en zijn asielverzoek indient in de Lid-Staat die hem dat visum heeft verstrekt en deze van de diplomatieke of consulaire autoriteiten van de Lid-Staat van bestemming de schriftelijke bevestiging heeft gekregen dat de vreemdeling die niet visumplichtig is voldoet aan de voorwaarden voor toelating tot die Staat, is deze laatste Staat verantwoordelijk voor de behandeling van dat verzoek.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende Lid-Staten zijn afgegeven, is de Lid-Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek :

a) de Staat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien deze verblijfstitels dezelfde geldigheidsduur hebben, de Staat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;

b) de Staat die het visum heeft verstrekt waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, wanneer de visa van dezelfde aard zijn;

c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de Staat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft verstrekt of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de Staat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt. Deze bepaling is niet van toepassing indien de asielzoeker houder is van één of meer transitvisa die zijn afgegeven op vertoon van een inreisvisum voor een andere Lid-Staat. In dat geval is deze Lid-Staat verantwoordelijk.

Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een Lid-Staat, zijn leden 1, 2 en 3 van dit artikel van overeenkomstige toepassing zolang de vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een Lid-Staat, en de vreemdeling het grondgebied van de Lid-Staten niet

heeft verlaten, is de Lid-Staat waar het asielverzoek is ingediend verantwoordelijk";

2.1.2.2. Overwegende dat artikel 51/5, § 1, van voornoemde wet van 15 december 1980 bepaalt :

"Zodra de vreemdeling zich aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50 of 51, vluchteling verklaart, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van deze internationale overeenkomsten België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de Minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen het verzoek te behandelen, op voorwaarde dat de vreemdeling daarmee instemt.

§ 2. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de internationale overeenkomsten die België binden, tot de verantwoordelijke staat met het verzoek de asielzoeker opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan";

2.1.2.3. Overwegende dat verzoekster reeds in Duitsland verbleef van 4 oktober 1994 tot 22 juli 1998 en een bevel kreeg om terug te keren naar XXX; dat zij

ten laatste op 31 juli 1998 Duitsland diende te verlaten; dat nu Duitsland reeds een asielaanvraag van verzoekster heeft behandeld, het onbetwistbaar is dat deze lidstaat van Schengen de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van de asielaanvraag; dat bovendien België niet verplicht is deze zaak te behandelen en het enkel de mogelijkheid heeft dit te doen indien een asielaanvrager hiermee instemt;

2.1.2.4. Overwegende tenslotte dat op het eerste gezicht de schending van artikel 1, A, 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen niet kan worden weerhouden, gelet op de inmiddels afgesloten verdragen van DAYTON, waardoor in principe en op het eerste gezicht, de vrede is teruggekeerd in XXX;

2.1.2.5. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat bijgevolg de vordering tot schorsing wordt afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier februari 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.